

L'AVENÇADA

SETMANARI RADICAL-NACIONALISTA

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ:
CARRER DE TRES-LLITS, NÚM. 3
LA CORRERPENDENCIA, AL DIRECTOR

Número, 10 céntims

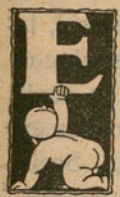
ELS TREBALLS ES PUBLIQUEN BAIX
L'EXCLUSIVA RESPONSABILITAT, DE
LLURS AUTORS, NO'S TORNEN ELS
ORIGINALS.

ANY II

Barcelona 4 de Març de 1916

NÚM. 53

La guerra i la Pau

El pacifisme inusitat de les nostres dretes no es pas una de les ensenyances menys interessants que es desprenen de l'actitut d'una part de la opinió espanyola davant la gran guerra, i ens sembla que no hi serà de mes de fer-hi un petit comentari.

Tothom sab com acullien els homes de dreta, abans d'esclatar la guerra, les orientacions pacifistes dels partits polítics avançats. La guerra com altres flagells socials, era per ells un mal necessari, i els ensomnis de pau no eren mes que una utopia, una quimera. Si els socialistes combatien la guerra i aspiraven a la supressió dels exèrcits, era solament per a poder produir amb mes facilitat paoroses convulsions socials, i així els caps del socialisme eren uns essers malvats en sembrar en l'ànima ingènua de les multituts, semblants idees. Llurs temptatives eren vanes i llurs propòsits punibles. Sols homes sense patria, sense el sentiment de la dignitat nacional, podien intentar, amb llurs propagandes subversives, minvar el prestigi de les institucions armades, un dels primers «puntals de la societat», i creure possible que cada jorn podrien anar-se reduint, per l'esperit de solidaritat i la dignificació dels treballadors de tot el mon, les probabilitats d'una guerra.

I no s'aturaven pas aquí les nostres dretes, sino que intentaven ridiculitzar els Congressos de la Haia i els tractats d'arbitratge, que donaven, fins on era possible, expressió jurídica a aquelles nobles aspiracions.

Veien els partits conservadors en el manteniment dels exèrcits, sobre tot els constituïts antidemocràticament, com castes apart la mes ferma de les garanties contra tot intent de renovació social, i per això no podien veure amb bons ulls que els treballadors de distints pobles s'anessin solidaritzant i formant com una consciència supranacional que esborrés paulatinament els odís entre les nacions i eliminés les causes o els pretextes de la guerra.

Però veus-aquí que la temuda conflagració esclatà, malgrat els esforços sublims dels socialistes francesos i sobre tot de Jaurès, i que, après els èxits del primer moment, les coses no esdevenen pas tal com havien profetitzat els teorizants de l'imperialisme germànic i havien matemàticament previst els estats majors de Germania, i les nostres dretes allavors esdevenen pacifistes, internacionalistes, humanitaries. No volen discordies; aspiren, anc que amb menys elevació que els intel·lectuals, a l'unitat moral d'Europa i volen la pau; i acullen amb credulitat i entusiasme tota indicació que es faci en aquest sentit, condolent-se de tot cor que els aliats siguin tan folls de no aprofitar la primera ocasió que es presenti per a fer les paus amb l'enemic. Volen la pau, amb una simplicitat encantadora, sigui com sigui, quant mes aviat millor, abans avui que demà; la pau radiant, esplendorosa, com l'arc de Sant Martí que atrau el nostre esguard quan l'oratge ha flagel·lat els camps.

Son els mateixos que no varen tenir un mot de consol per a la Bèlgica ensagnantada i profanada, per a les universitats i les catedrals en runes, per els vells, les dònnes i els nens fugitius pels camins incerts i tràgics. Els primers mesos de la guerra, no ho eren pas de pacifistes, mentres veien apropar-se a les hosts germàniques, amb llur poixança incontrastable, vers París i vers Calais, donant l'impressió d'una victòria ràpida, segura, definitiva. Ha sigut precís, per a que canviessin de pensar, que els aliats acomplissin l'organització necessària per a la resistència i la victòria.

Doncs bé; davant d'aquest pacifisme enganyós, hem de dir-ho ben clar i ben alt: els nacionalistes, els socialistes, els pacifistes impenitents, no la volem la pau, no volem una pau prematura. Avui per avui, desgraciadament, sols la continuació de la guerra es la garantia del dret i de la pau de demà; car la pau a hores d'ara, si bé no seria pas la realització de les aspiracions imperialistes de Alemanya, seria encara una victòria per ella, perquè permetria tornar a l'estat de coses d'abans de la guerra i faria possible, a no frigar gaires anys, un altre cataclisme que pot ser sobrepujaria en horror i extensió al que estem presenciant.

La pau avui, aqueixa pau a ultrança a la qual aspiren les dretes, seria Bèlgica esclava, Serbia suprimida, França disminuïda. Seria el dret trepitjat i la justícia escarnida. I això no pot pas esser. El sacrifici inmens d'aquestes nacions i de les llurs aliades, no pot pas esser estèril. Seria una cosa tan monstruosa com la mateixa guerra. La guerra, doncs, que es la mort, la miseria, la destrucció, la desolació, la barbarie, la crudeltat, ha de continuar encara fins que sigui arribada la benaurada hora que els pobles que van esser agredits amb premeditació alevosa, puguin dictar la pau i imposar aquelles condicions que siguin necessàries per a fer-la eficaç.

No ens deixem, doncs, guanyar el cor per una idea de pau interessada, i tinguem serenitat per a jutjar els aveniments, pensant, mes que en nosaltres, en el demà, en els nostres venidors, als quals hem de deixar com a heretatge, en el que de nosaltres depengui, una pau veritable i duradora, fonamentada en la llibertat dels pobles i en el llur dret sagrat a regir-se per si mateixos, sense la menaça de l'imperialisme absorbent.

Carles RAHOLA

L'ideal democràtic

“La llei d'herència és una veritat irrecusable. Els hàbits, les qualitats adquirides pels pares, tendeixen a crear aptituts innates en els descendents, els quals tindran més capacitat per a l'exercici de les funcions *élite*, directius, que sa família venia monopolitzant des de temps. Així, el progrés científic, vé a donar la raó als partidaris del règim de castes, als que afirmen la necessitat d'una aristocràcia. Pel contrari, el règim igualitari que preconitzen les corrents democràtiques dels nostres temps, amb la lliure concorrencia, amb el fàcil accés de la *plebs* a les funcions socials